

[Yvonne Herløv Andersen]

Til sidst vil jeg sige, at der har været en meget dårlig information gennem pressen vedrørende de sociale forslag, og det beklager jeg. Jeg vil opfordre ministeren til at udsende pressemeddelelser om, hvordan tingene egentlig hænger sammen. Jeg vil gerne stå ved, at jeg sparer, og jeg vil gerne stå ved nødvendigheden af det, men urigtige oplysninger synes jeg er ubehagelige, specielt på dette område.

Aase Olesen (RV):

Ved regeringens tiltræden meddelte det radikale venstre sin tilslutning til indkomstpolitiske indgreb og en væsentlig reduktion af statens store kasseunderskud. Efter vedtagelserne i lørdags af ganske alvorlige indgreb i lønninger og ydelser må vores første melding i dag derfor være, at det nu ikke først og fremmest er børnefamilierne, der står for tur. Vi vil være med til alle rimelige og velmotiverede besparelser, men vi må fastholde, at det ikke skal ske som hastelovgivning, og at vi i udvalgsarbejdet skal have mulighed for at vurdere konsekvenserne af det, vi gør.

I og med at regeringen ikke insisterede på at få besparelsesforslaget vedrørende børnetilskud og ungdomsydelser igennem allerede i første runde, ser jeg en mulighed for at få en åben og bred forhandling om, hvordan hele børnetilskudsområdet skal struktureres, og hvordan børnetilskud, institutionstakster og øvrige lovgivning for børnefamiliernes økonomi spiller sammen eller kolliderer.

Allerede under udvalgsarbejdet med lovforslaget om børnetilskud fik vi konsekvensberegninger af det lovforslag, der behandles her i dag, nemlig afskaffelsen af de kommunale tilskud til daginstitutionstaksterne. I værste tilfælde var der tale om en årlig stigning på knap 8.000 kr. på daginstitutionstaksterne. Selv om forslaget også blev overvejet i den forrige regering – det kunne man jo passende minde socialdemokratiets ordfører om – tror jeg, at alle i udvalget blev rystet over den voldsomme effekt, som forslaget havde over for en almindelig børnefamilie med to børn i institution.

Dertil kommer, at selve ideen om at begrænse det kommunale tilskud strider mod det kommunale selvstyre. I det radikale venstre tror vi ikke på, at vi opnår besparelser ved at tage beføjelser fra kommunalbestyrel-

serne, men tværtimod ved at give det lokale samfund større ansvar. Hvis regeringens forslag om forsøg med alternative institutionsformer kan føre os i retning af at give den enkelte kommune og den enkelte institution et større ansvar for den daglige drift og omkostningerne, hilser vi det meget velkommen.

I mange år har forældregrupper kæmpet fortvivlet for at få godkendt alternativer til de autoriserede institutioner og normeringer. Lad os håbe, at initiativet og fantasien endnu er i behold, og at ministeriet vil vise, at det mener det alvorligt.

Lige så vigtigt som at diskutere spareønsker er det at diskutere, hvad vi egentlig får for pengene. Hvilket pædagogisk niveau og indhold skal daginstitutionerne have, og hvordan skal vi klare de socialpædagogiske opgaver i hverdagen? Det er blot to af de væsentlige spørgsmål, der må diskuteres, når vi skal bedømme mulighederne for alternativer og mulighederne for besparelser.

Forslaget om at stramme reglerne for kontanthjælp kan vi give principiell tilslutning, men jeg forudser et meget langt og grundigt udvalgsarbejde, så vi ved andenbehandlingen er fuldstændig klare over forslagets konsekvenser.

Med den ændrede regulering af indkomsterne, som vedtoges i lørdags, og med bibeholdelse af pristalsreguleringen af pensionerne er det klart, at bistandsloven må revideres på dette punkt. Det burde selv socialdemokratiet kunne indse.

Også forslaget om at indføre faste regler for kontanthjælp i visse forsøgskommuner har vores tilslutning.

Afsluttende skal jeg sige på det radikale venstres vegne, at når vi gentagne gange har understreget, at vi er parate til at spare, hvis blot besparelserne er velmotiverede og afbalancerede, mener vi dermed, at også andre end børnefamilier skal mærke strammingerne. Regeringen kan som rettesnor for, hvor den har os radikale, spørge sig selv: hvilke stramminger har vi indført for de raske, for de barnløse eller for os, der har børnene fra hånden? Kommer den herefter til den konklusion, at det radikale venstre ikke vil være at få i tale på de sociale områder, medmindre man også finder besparelser på forsvarsområdet og også påbegynder arbejdet med en mere retfærdig fordelingspolitik gennem